

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 238.713 van 29 juni 2017
in de zaak A. 215.972/XIV-36.460**

In zake : Hugo VAN GESTEL
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Peter Crispyn
 kantoor houdend te 9030 Mariakerke
 Mazestraat 16
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

 de POLITIEZONE 5401 WOKRA
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Noël Devos
 kantoor houdend te 2440 Geel
 Diestseweg 155
 bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 26 mei 2015, strekt tot de nietigverklaring van de beslissing van 27 maart 2015 van de korpschef van de Politiezone WOKRA waarbij verzoeker bij ordemaatregel wordt herplaatst van diensthoofd lokale recherche naar diensthoofd ‘onthaal/klachten-aangiften’.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en verzoeker heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

 Eerste auditeur-afdelingshoofd Werner Weymeersch heeft een verslag opgesteld.

Verzoeker heeft een verzoek tot voortzetting van het geding en een laatste memorie ingediend. De verwerende partij heeft een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 14 juni 2017.

Staatsraad Patricia De Somere heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Peter Crispyn, die verschijnt voor verzoeker, en advocaat Toon Belmans, die *loco* advocaat Noël Devos verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Werner Weymeersch heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. Verzoeker is commissaris van politie bij de politiezone WOKRA (PZ 5401).

4. Na verzoeker te hebben gehoord, beslist de korpschef op 27 maart 2015, in toepassing van artikel 44 van de wet van 7 december 1998 ‘tot organisatie van een geïntegreerde politiedienst, gestructureerd op twee niveau’s’ (hierna: de wet van 7 december 1998), dat verzoeker met ingang van 1 april 2015 wordt aangesteld als diensthoofd “onthaal/klachten en aangifte”.

Dit is de bestreden beslissing. Zij is als volgt gemotiveerd:

“[...]

Betreft: Kennisgeving ordemaatregel: herplaatsing commissaris Hugo Van Gestel

Geachte commissaris,

Van verschillende personeelsleden, waaronder medewerkers van binnen en buiten uw dienst, stafofficieren en uw diensthoofd, verneem ik dat de medewerkers van de dienst Lokale Recherche van onze PZ WOKRA waartoe u eveneens behoort, hun beklag maken over uw houding en dit sedert geruime tijd.

Er werd door uw diensthoofd CP. [V. P.] herhaaldelijk getracht uw houding zowel als de manier van uitoefenen van uw functie van diensthoofd bij te sturen en dit o.m. door de kennisgeving van het functieprofiel van diensthoofd Lokale Recherche, een evaluatiegesprek, een functioneringsgesprek, een planningsgesprek... ;

Zo verneem ik o.a. :

- van Dhr. [B.]; substituut van de Procureur des Konings Halle-Vilvoorde, dat u reeds van in de maand oktober 2014 op de hoogte was van de datum van het rechercheoverleg die u zelf in uw hoedanigheid van diensthoofd had vastgelegd, overleg dat in onze PZ gepland was en dat ik als korpschef dat slechts enkele dagen voordien van een derde diende te vernemen. Ik heb u hierover gemaild. U hebt de verantwoordelijkheid op uw hoofdinspecteur afgewenteld. (verantwoordelijkheid)
- dat u het nodig acht met de deur te slaan wanneer uw diensthoofd u uw laatste evaluatiedocument ter plaatse heeft betekend, evaluatie die ‘bevredigend’ was wat niet passend is voor een commissaris ondermeer daar er geen aanleiding toe bestond (respect)
- dat u uitdrukkingen gebruikt als: ‘Dit is er ver over. Dit is een mes in mijn rug’ met extreme stemverheffing wanneer u betekend wordt dat ik u noodgedwongen tijdelijk laat vervangen als diensthoofd recherche wegens een medische halftijdse dienstuitvoering (zelfbeheersing/ respect/loyauteit)
- dat niettegenstaande uw tijdelijk ontheffing van uw functie u zich nog steeds als diensthoofd gedraagt waarbij u de u persoonlijk toebedeelde taken delegeert aan uw medewerkers, waarbij u geen uitleg verschaft over uw doen en laten binnen de dienst en dat u te pas en te onpas het politiehuis verlaat zonder dat uw medewerkers weten waar u naartoe gaat evenmin als uw hiërarchische meerderen (loyauteit)
- dat u zich laat ontvallen dat u ‘lange werkdagen’ heeft niettegenstaande uw medisch halftijdse dienstinvulling (beroepsernst)
- dat u gedurende lange tijd wezenloos voor u uit zit te staren zonder enige beroepsactiviteit uit te voeren terwijl u met de graad van commissaris een voorbeeldfunctie bekleedt (voorbeeldfunctie/kwaliteit/beroepsernst)
- dat u niettegenstaande de uitleg door het diensthoofd logistiek inzake de toepassing van de wet op de overheidsopdrachten moedwillig bleef aandringen op de aankoop van een nieuw GSM-uitleestoestel en u hierbij geen respect toont voor de wetgeving, de genomen beslissingen en het geïnvesteerde werk van anderen in ons korps (respect/loyauteit)
- dat u zich indertijd zelf hebt opgegeven om de arrondissementale vergaderingen ‘inbraken in onroerende goederen’ bij de CSD Asse bij te wonen en dat u er zelfs op stond om dat te doen, terwijl u op 09/02/15 per mail aan HINP [V.] verzoekt u te vervangen op de vergadering van 13/02/15 die in de namiddag doorgaat en dat u diezelfde dag vrijaf aanvraagt aan uw diensthoofd dat niet van de zaak op de hoogte is wat weerom een duidelijk voorbeeld vormt van het afschuiven van verantwoordelijkheid en gebrek aan openheid. HINP [V.] kon zich niet vrij maken en bijgevolg heeft niemand onze

PZ vertegenwoordigd wat de korpschef en zijn organisatie in diskrediet brengt en dit als gevolg van uw houding. (verantwoordelijkheid/openheid/kwaliteit/respect/loyauteit)

- dat u duidelijk problemen hebt met gezag in het algemeen en met uw hiërarchische oversten in het bijzonder zoals de voormalige Dir.Ops. CP [K.] en momenteel de huidige Dir.Ops. CP [V. P.] die u sedert geruime tijd niet eens meer groet (respect/loyauteit)
- dat verschillende medewerkers uw dienst hebben verlaten als gevolg van houding en mentaliteit

Uw houding en gedrag veroorzaken een diepliggende wrevel bij uw naaste medewerkers die u daarover niet durven aan te spreken en die hoe langer hoe meer gedemotiveerd geraken door uw aanwezigheid in de dienst waaraan u sedert geruime tijd geen meerwaarde toevoegt als gevolg van uw mentaliteit. Uw aanwezigheid werkt eerder als stoorzender dan als katalysator.

De goede werking van de dienst komt hierdoor ontegensprekelijk in het gedrang!

In mijn hoedanigheid van korpschef behoort het tot mijn plicht om op te treden in deze zaak.

- Gelet op het feit dat de verstoring van de goede werking binnen de lokale recherche te wijten is aan het gemis van een juiste ingesteldheid of attitude door uw persoon en u geen tekenen vertoont van enige intentie om hieraan te verhelpen;
- Gelet ook dat u niettegenstaande het feit dat u tijdelijk niet meer de functie van diensthoofd uitvoert, maar dat u met de graad van commissaris van politie een uitgesproken voorbeeldfunctie hebt welke behoort tot de uitdrukkelijke waarden van ons korps;
- Gelet op het feit dat er ook kritiek komt vanuit andere diensten in het korps op uw houding en deze voor algemene wrevel zorgt;

Met het oog op het herstellen van de rust en de goede werking van de lokale recherche;

Na u te hebben gehoord op donderdag 26 maart 2015 en elementen ten laste en ten ontlaste te hebben afgewogen

Beslis ik :

- op basis van art. 44 W.G.P.
- u met ingang van 01/04/2015 aan te stellen als diensthoofd ‘onthaal / klachten en aangiften’. U zal deze functie vervullen in overeenstemming met de functie-inhoud die u vindt in het functieprofiel dat u bij deze wordt betekend. Het betreft een functie voor commissaris of hoofdinspecteur in ons korps. [...]

IV. Onderzoek van de middelen

A. Eerste middel

Uiteenzetting van het middel

5. Verzoeker beroept zich in een eerste middel op de schending van de hoorplicht als beginsel van behoorlijk bestuur. Hij voert met verwijzing naar rechtspraak van de Raad van State aan dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden genomen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen ernstig aan te tasten, zonder dat hem vooraf de gelegenheid wordt gegeven om zijn standpunt op een nuttige wijze te doen kennen. Daartoe is vereist dat hij zich kan verweren omtrent de feiten die worden aangedragen om de maatregel te treffen en dat een dossier voorligt waarin zich de materiële stukken bevinden waarop de overheid steunt. In deze baseert de korpschef zich op een resem van feitelijkheden die hij op een of andere manier heeft vernomen, rechtstreeks of onrechtstreeks en van wie dan ook, zonder dat verzoeker in kennis werd gesteld van enig stuk of concretisering waaruit dit zou moeten blijken (bijvoorbeeld de zogenaamde vlucht uit de dienst door de houding van verzoeker). Verzoeker heeft geen toegang gekregen tot de stukken waarover de korpschef toch moet kunnen beschikken en op grond waarvan hij zijn vaststellingen heeft geformuleerd, waardoor verzoeker zijn standpunt niet op een nuttige wijze heeft kunnen naar voor brengen.

In de memorie van wederantwoord reageert verzoeker op de stelling van de verwerende partij als zou verzoeker deze argumenten niet hebben opgeworpen ter gelegenheid van de hoorzitting. Verzoeker stelt dat op de hoorzitting wel degelijk over de feiten werd gesproken, alsook over het ontbreken van documenten en een grondslag ervan, en dat uit niets blijkt dat hij zich welbewust of met een verregaande graad van lichtzinnigheid zou hebben onthouden zijn rechten te doen gelden. Verzoeker werd overigens een bijzonder korte termijn gelaten om de hoorzitting voor te bereiden, zodat hij deze kritiek wel degelijk nog kan aanvoeren in de procedure voor de Raad van State. Voorts repliceert verzoeker dat de bestreden beslissing, die een definitieve verwijdering uit de functie van diensthoofd recherche impliceert met een aanzienlijk financieel verlies, wel degelijk een ernstige maatregel is waarop de hoorplicht van toepassing is. De kritiek die verzoeker in dit middel aanvoert, is dat hij niet in de gelegenheid is gesteld kennis te nemen van de wijze waarop en de concrete strekking waarin

bepaalde verwijten tot bij de korpschef zijn geraakt, maar hij heeft ook erkend dat hij sommige zaken wel kan duiden.

In zijn laatste memorie benadrukt verzoeker dat voor bepaalde toch wel verregaande aspecten er geen stukken voorliggen waarop de korpschef zich heeft gebaseerd. Wel zijn bepaalde aspecten reeds aan bod gekomen bij de ontwerpevaluatie en een functioneringsverslag, doch de vraag rijst of dit de stukken zijn waarop de korpschef zich baseerde aangezien er geen gevolg is gekomen op de reacties van verzoeker. De beslissing tot tijdelijke herschikking is enkel gebaseerd op de deeltijdse afwezigheid van verzoeker om medische redenen, zodat daaruit geen probleem van functioneren van verzoeker kan worden afgeleid.

Beoordeling

6.1. De bestreden beslissing betreft een ordemaatregel waarbij verzoeker, werkzaam als diensthoofd “lokale recherche”, wordt herplaatst en aangesteld als diensthoofd “onthaal/klachten en aangiften”. Dit betekent niet alleen een nieuwe werkomgeving en inhoudelijk ander werk, maar ook een financieel verlies voor verzoeker. In die omstandigheden dient de maatregel, anders dan wat de verwerende partij betoogt, dan ook als een ernstige maatregel te worden beschouwd ten aanzien waarvan de hoorplicht geldt.

6.2. De finaliteit van de hoorplicht bestaat erin, enerzijds, de betrokkene in de gelegenheid te stellen zijn zienswijze te laten kennen over het bestaan en de juiste toedracht van de feiten die ten grondslag liggen aan de voorgenomen maatregel en, anderzijds, hem in de gelegenheid te stellen zijn standpunt over de inhoud of de opportuniteit van de te nemen maatregel te laten kennen. Bekeken vanuit die finaliteit moet het bestuur de feiten en grieven die de betrokkene ten laste worden gelegd vooraf aan de betrokkene meedelen en ook de aard en de inhoud van de voorgenomen maatregel, zodat de betrokkene zich kan verdedigen omtrent de noodzaak die maatregel op te leggen in het belang van de dienst.

7. Verzoeker betwist niet dat hij werd gehoord, maar stelt dat hij niet in kennis werd gesteld van enig stuk of concretisering waaruit de aangehaalde feitelikheden zouden moeten blijken.

Vastgesteld wordt dat de korpschef bij brief van 17 maart 2015 aan verzoeker heeft meegedeeld dat hij overwoog om verzoeker bij ordemaatregel te herplaatsen en met ingang van 1 april 2015 aan te stellen als diensthoofd “onthaal/klachten en aangiften”, alsmede een tiental feitelijke elementen die hem daartoe bewogen. Verzoeker is vervolgens persoonlijk gehoord door de korpschef, doch weigerde een schriftelijke neerslag van de hoorzitting. Daarmee heeft de verwerende partij voldaan aan de op haar rustende verplichting tot horen.

Het eerste middel is niet gegrond.

B. Tweede middel

Uiteenzetting van het middel

8. In een tweede middel roept verzoeker de schending in van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoeker betwist formeel dat de door de korpschef opgegeven motieven ernstig en draagkrachtig zijn. Hij bespreekt ze in zijn verzoekschrift punt per punt en stelt dat sommige ervan zelfs een nader onderzoek behoeften om na te gaan of ze verzoeker echt te kwade kunnen worden geduid dan wel tot zijn verantwoordelijkheid behoorden. Dit temeer verzoeker nooit geen opmerkingen heeft gekregen, zijn laatste evaluatie bevredigend was en er tal van gunstige aspecten over de werking van de dienst onder zijn leiding te vinden zijn. Het enige wat er volgens verzoeker is, betreffen de discussiepunten in de laatste evaluatie en de functioneringsnota die erop is gevolgd. De zorgvuldigheidsplicht gebiedt dat de korpschef een onderzoek voert naar de juistheid en de omstandigheden van de door hem weerhouden motieven.

Verzoeker repliceert op de stelling van de verwerende partij dat aan een overheidsonderzoek weliswaar een vermoeden van objectiviteit kleeft, maar zijn kritiek nu net is dat diverse van de punctuele feitelijkheden hadden kunnen zijn onderzocht door de overheid terwijl dit niet is gebeurd. De verwerende partij beperkt er zich toe de beweringen van verzoeker te betwisten maar impliciet erkent ze geen enkele materiële onderbouw te hebben. Ook rijst de vraag waarom de korpschef geen eerdere of andere initiatieven heeft genomen ten opzichte van verzoeker en hij nooit met dergelijke zaken werd geconfronteerd.

In zijn laatste memorie merkt verzoeker op dat hij inderdaad bepaalde feiten niet ontkent maar als “overtrokken” enzovoort aanduidt, namelijk omtrent het met de deur slaan, de uitdrukkingen bij zijn tijdelijke afzetting en het verlaten van het politiehuis, maar alle andere feiten formeel betwist, namelijk omtrent de datum van het rechercheoverleg, het zich nog steeds als diensthoofd gedragen, de ‘lange werkdagen’, het voor zich uitstaren, het gsm uitleentoestel, de vergadering inbraken onroerende goederen, problemen met gezag en het verlaten van de dienst door medewerkers, en zeker omtrent de ‘algemeenheid’ dat de zogenaamde houding en gedrag van verzoeker een diepe wrevel zou veroorzaken bij de naaste medewerkers en het gegeven dat ook andere diensten kritiek zouden hebben op verzoeker en er zelfs een algemene wrevel zou zijn. De materiëlemotiveringsplicht is geschonden alsook de zorgvuldigheidsplicht die de korpschef gebod een onderzoek te voeren naar de juistheid van de motieven en omstandigheden.

Beoordeling

9. De materiëlemotiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen. Bij de beoordeling van de naleving van de materiëlemotiveringsplicht is de Raad van State niet bevoegd om zijn oordeel omtrent de feiten in de plaats te stellen van het oordeel van de

administratieve overheid. Hij is enkel bevoegd om desgevraagd na te gaan of de administratieve overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar besluit is kunnen komen. Voorts mag enkel met de formeel uitgedrukte motieven rekening worden gehouden.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen.

10. In dit geval wordt in de bestreden beslissing gesteld dat personeelsleden hun beklag maken over verzoekers houding en dit sedert geruime tijd, en naar de herhaalde inspanningen van zijn diensthoofd om zijn houding en de manier van uitoefenen van zijn functie bij te sturen. Daarbij wordt uitdrukkelijk verwezen naar de kennisgeving van het functieprofiel van diensthoofd Lokale Recherche, een evaluatiegesprek, een functioneringsgesprek, een planningsgesprek. De feiten waaruit de houding en manier van werken van verzoeker blijken, worden opgesomd bij wijze van voorbeeld (“Zo verneem ik o.a.:”). Alsdan wordt in de bestreden beslissing gesteld dat deze houding en dit gedrag voor wrevel zorgt, en verzoekers aanwezigheid de goede werking van de dienst in het gedrang brengt.

Het bewijs van een aantal feitelikheden blijkt uit schriftelijke stukken. De problematiek van het niet tijdig communiceren van de datum van het lokaal rechercheoverleg (slechts enkele dagen voordien terwijl verzoeker reeds een maand eerder terug was uit ziekteverlof) blijkt uit de voorgelegde e-mailcorrespondentie. De laakbare houding en manier van functioneren van verzoeker blijken wel degelijk uit het evaluatieverslag van 22 juli 2014, het

functioneringsgesprek van 3 september 2014, en het planningsgesprek van 1 december 2014. De omstandigheid dat er geen gevolg is gekomen van de korpschef op de reacties van verzoeker op bepaalde punten uit het evaluatieverslag en het functioneringsgesprek, en er in het evaluatieverslag ook tal van gunstige aspecten over de werking van de dienst onder verzoekers leiding terug te vinden zijn, impliceert nog niet dat de verwerende partij niet binnen de perken van de redelijkheid of niet met de nodige zorgvuldigheid tot haar besluit is kunnen komen. Van andere feiten, de houding van verzoeker in het algemeen en de wrevel die bestaat ten aanzien van verzoeker bij de naaste medewerkers van de dienst Lokale Recherche en de problemen met zijn hiërarchische oversten in het bijzonder, bestaat weliswaar geen schriftelijke neerslag, doch verzoeker maakt niet aannemelijk dat deze feiten ongeloofwaardig en uit de lucht zouden zijn gegrepen. Hij geeft weliswaar blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens, maar hij maakt daarmee niet aannemelijk dat de korpschef niet in redelijkheid heeft kunnen besluiten dat met het oog op het herstellen van de rust en de goede werking van de lokale recherche een verwijdering van verzoeker uit de voornoemde dienst aangewezen is.

Het tweede middel is niet gegrond.

C. Derde middel

Uiteenzetting van het middel

11. In een derde middel voert verzoeker de schending aan van de wet van 13 mei 1999 ‘houdende het tuchtstatuut van de personeelsleden van de politiediensten’ en van het onpartijdigheidsbeginsel, omdat de korpschef, door verzoeker te herplaatsen, tot doel heeft gehad hem te willen straffen. Het gros van de zogenaamde motieven houden immers verband met de onmin tussen verzoeker en commissaris van politie V. en niet met het goed functioneren van verzoeker als diensthoofd van de lokale recherche. De motieven zijn bovendien feitelijk onjuist terwijl de korpschef niet de minste moeite deed om het een en ander te

onderzoeken dan wel te objectiveren. In de aankondiging van de ordemaatregel wordt expliciet gesteld dat de korpschef de ordemaatregel neemt in plaats van “voormelde laakbare gedragingen te bestraffen”, zodat sprake is van een verdoken tuchtstraf.

In de memorie van wederantwoord repliceert verzoeker dat de zogenaamde wrevel binnen het researcheteam waarnaar de verwerende partij verwijst, nu net onbestaande en onbewezen is.

In zijn laatste memorie benadrukt verzoeker dat in het kader van artikel 44 WGP, het dienstbelang dient te spelen dat hij niet ontwaart in de bestreden beslissing. De kwestie van de ochtendbriefings speelde bij de tijdelijke verwijdering gegrond op een ziekte-toestand maar kan niet mee betrokken worden ter staving dat het dienstbelang de bestreden maatregel noodzakelijk maakte.

Beoordeling

12. Uit de formele motivering van de bestreden beslissing, zoals hiervoor is weergegeven (zie *supra*, punt 4), blijkt dat tot de herplaatsing van verzoeker is besloten “met het oog op het herstellen van de rust en de goede werking van de lokale recherche”.

Het komt aan verzoeker toe om het voor de Raad van State aannemelijk te maken dat, ondanks de schijn van het tegendeel, de bestreden beslissing er uitsluitend of hoofdzakelijk toe strekt hem te bestraffen wegens disciplinaire tekortkomingen. Tot het bestaan van een dergelijke, niet-veruitwendigde bedoeling, kan niet worden besloten op grond van loutere subjectieve gevoelens van verzoeker. Integendeel dient verzoeker met verwijzing naar concrete omstandigheden aannemelijk te maken dat het determinerend motief van de ordemaatregel erin bestaat hem te bestraffen.

Waar verzoeker stelt dat de motieven nagenoeg steeds te herleiden zijn tot de onmin met commissaris van politie V., wordt vastgesteld dat in de bestreden beslissing sprake is van een laakbare houding en manier van functioneren van verzoeker als diensthoofd van de lokale recherche op basis van feiten die niet enkel in verband kunnen worden gebracht met de verhouding tussen verzoeker en zijn diensthoofd. Er is geen reden om in de verstoorde relatie tussen beiden onmiddellijk een bestraffende bedoeling te zien.

Uit de beoordeling van het tweede middel blijkt dat de bestreden beslissing steunt op deugdelijke motieven en zorgvuldig is tot stand gekomen. De aankondiging van de korpschef dat hij de voorgenomen ordemaatregel wenst te nemen “in plaats van voormelde laakbare gedragingen te bestraffen”, toont op zich niet aan dat de bestreden maatregel niet werd genomen in het belang van de dienst maar met het uitsluitend of hoofdzakelijk doel verzoeker te straffen.

Het derde middel is niet gegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State verworpt het beroep.

2. Verzoeker wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op een rolrecht van 200 euro en een rechtsplegingsvergoeding van 700 euro, die verschuldigd is aan de verwerende partij.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van negenentwintig juni tweeduizend zeventien, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

Geert Debersaques,	kamervoorzitter,
Kaat Leus,	staatsraad,
Patricia De Somere,	staatsraad,
bijgestaan door	
Joris Casneuf,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

Geert Debersaques